

Karel en zijn Fidel

Johannes Hendrikus van Linschoten

bron

Johannes Hendrikus van Linschoten, *Karel en zijn Fidel*. P.J. Milborn, Nijmegen 1890-1900

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/lins003kare01_01/colofon.php

© 2010 dbnl

Bij de titelplaat.

Wie denkt niet bij deez' mooie prent
 Aan zeker lief gedicht,
 Dat door Van Alphen is gemaakt,
 Tot kindren werd gericht:

‘Hoe dankbaar is mijn kleine hond
 Voor beentjes en wat brood!
 Hij kwispelstaart en loopt in 't rond
 En springt op mijnen schoot.
 Men geeft mij dikwijls brood en wijn
 En vaak ook lekkernij,
 Maar kan een beest zoo dankbaar zijn,
 Wat wacht men niet van mij?’

Zoo'n goeden hond had Karel nu,
 Hem prees hij hemelhoog:
 Er was geen mooier, beter beest,
 Geen wijzer in zijn oog.

Dat zei hij ronduit tegen elk,
 En tot Marie terstond,
 Toen z' eens bij 't hondenhok mocht zien
 De kleintjes van zijn hond:

‘Dat zijn de kindertjes, Marie,
 Van moedertje Fidel!
 Zoo even heeft zij hen gekust,
 Ja honderd keeren wel.
 Heel goed is zij - doch pas maar op,
 De kleintjes kwaad te doen,
 Z' is anders net zoo boos als moe,
 - Gij weet nog wel van toen -
 Dat gij alleen op 't grasperk zat
 En u een knaap wou slaan,
 Toen schoot moe toe en joeg terstond
 Den knaap van u vandaan.’

'Foei, Fidel, word jij nu stout? -
Wie had het durven hopen,
Dat j'om een vogel in den boom
Je meester zoudt ontloopen!
'k Riep je tien ja twalef keer
Jawel, je liet me fluiten,
Over sloot en heg vloog jij,
Geen jager kon je stuiten?
En nu, nu ben ik moe en af,
Dat komt van weg te loopen,
'k Zou waarlijk haast je naam *Fidel*
In *Stouterd* gaan verdoopen.'

Karel betrapt zijn hond op ontrouw.

Karel was 't zoontje van bemiddelde ouders. Zij bewoonden een fraai buiten in de nabijheid van een aangenaam gelegen dorp. Eens zat hij met zijn zusje Marie in 't priëel van den tuin en bouwde een hoogen toren van de blokken uit zijne doos. Onverwacht stond daar een hond bij hem en drukte zijn kop tegen de beenen van den knaap. Marie ontstelde en gaf een gil.

‘Je moet niet bang worden, Marie, 't is een veel te goed beest, 't is zeker zijn meester kwijt, kijk maar,’ zei Karel, terwijl hij hem over den kop en langs de ooren streefde, ‘hij doet immers geen kwaad.’

Inmiddels was vader, die zich zonder dat Karel 't wist achter 't priëel bevond, en zijn dochtertje hoorde schreeuwen, er bij gekomen. Hij wilde den hond wegjagen, maar deze keek zoo treurig, alsof hij zeggen wilde: ‘Jaag mij niet weg, goede heer! ik heb geen te huis meer, laat mij maar hier blijven, ik zal alles voor u doen.’ Wat Karels vader ook deed, om den hond uit den tuin te krijgen, niets hielp, Ja zelfs toen hij hem opgreep en buiten 't hek aan den weg zette, kroop hij door eene opening in de haag weer naar binnen.

‘Laat hem maar hier blijven,’ vleide Karel, ‘ik zal wel voor hem zorgen.’

Zorgen, ja, dat zult ge vandaag doen, en morgen? Denk eens aan je konijnen en duiven! Als ik of de knecht 't niet doen, zouden de diertjes verhongeren.’

‘O! maar een hond is heel wat anders,’ sprak Karel, ‘als ik hem hebben mag, zal ik zoo goed voor hem zorgen, dat u mij niet heeft te beknorren.’

‘'t Beest is van ons niet, en dan mogen wij 't niet houden,’ merkte de vader aan, ‘ik wil evenwel onderzoeken, wie de eigenaar er van is, en als die gevonden wordt, zal ik hem teruggeven. Doet er zich niemand als bezitter van op, dan moogt gij hem houden.’

Karel was zoo blijde, dat hij zijn vader om den hals vloog en zeide: ‘Ik hoop maar, dat er niemand om komt.’

‘Denk er eens aan, Marie,’ vervolgde hij zich tot zijn zusje wendende, ‘wellicht mag ik dien goeden hond houden!’

‘Verheug je nu niet te zeer,’ zeide de vader; ‘want 't kan je nog heel goed tegenloopen, de hond moet toch een bezitter hebben.’

‘Ik zal hem maar vast Fidel noemen, zoo heet 't hondje van neef Jan ook, niet waar, vader?’

‘Wacht er nu nog eens een paar dagen mede,’ sprak de laatste, om Karels voortvarendheid een weinig te temperen.

Werkelijk daagde er geen eigenaar op, ofschoon er ruim twee maanden over verloopen waren, en Karel was niet weinig in zij schik, toen vader hem zeide: ‘Nu, mijn jongen, kan je den hond houden, maar bedenk ook, dat hij geheel voor je rekening ligt.’

In de eerste dagen was Karel een koning te rijk. Voortdurend was hij bij en om 't dier; van brood en vleesch en allerlei lekkere beetjes kreeg hij ruim zijn deel, en hadden zijne ouders hem zijn zin gegeven, dan had hij zelfs naast Fidel willen slapen. Hoe prettig was 't, als Karel uitging, dan mocht hij zijn hond medenemen, die, zoodra hij maar even hoorde: ‘Hier!’ dadelijk naar hem toevloog. Hoe plezierig was 't, dat hij Fidel zoo alles leeren kon; er was geen hondenkunstje denkbaar, of Fidel kende 't. Van die kunstjes hoop ik u nog meer te vertellen.

Op zekeren dag mocht Karel met zijn hond gaan wandelen en nam Marie mede, die zoo gaarne op den straatweg haar nieuwen ijzeren hoepel wilde beproeven. Zoodra Fidel merkte, dat hij uit zou gaan, begon hij te kwispelstaarten, te springen en te blaffen van plezier. Eerst hield Karel zich een poosje met zijn hond bezig, en toen moest Marie toch ook wat aan haar hoepel hebben. Wat liep hij recht en lekker! Wat vloog hij over den weg! 't Scheen zelfs dat de hond er schik in had en ook zoo gaarne eens achter den hoepel wou draven.

Op eens bemerkte hij een vogel in een boom en begon met opgeheven kop te blaffen. De vogel verschrikte en vloog weg. Ook Fidel zette 't op een loopen, den vogel na. Zoodra Karel deze dwaasheid ontwaarde, riep hij zoo hard hij kon: ‘Fidel, hier! Fidel, terug!’ De hond bleef even stilstaan, keek achter zich, maar ging weer met draven voort. Weder scheeuwde Karel uiterst boos: ‘Terug, Fidel!’ Maar wie kwam, de hond niet. Eindelijk verdween hij uit 't oog.

‘Wat is Fidel stout!’ riep Marie.

‘Ik zal hem die stoutheid wel afleeren, wacht maar, als hij straks terugkomt,’ sprak Karel op dreigenden toon.

Eindelijk kwam hij met de tong uit den bek aanhollen.

‘Foei, stouterd!’ knorde de knaap, Fidel een paar klappen gevende, ‘durf je nog onder mijne oogen komen; hoeveel maal laat jij je roepen. Ik zeg je, als 't weer gebeurt, wil ik je niet meer hebben en zet je de deur uit. Schaam je, wat moet Marie wel van je stoutheid zeggen?’

De goede en vriendelijke oogen van 't beest wekten weldra medelijden, en spoedig was Karels boosheid afgedreven.

‘Wil je nu eens prettig draven,
Naar je zin, mijn beste hond!
Kom, ga dan deez stok mij halen;
Kijk, daar gaat hij, loop terstond!’
Nu begon Fidel te springen,
Braaf te blaffen en vloog heen,
Karel kon geen tien nog tellen,
Of hij was weerom meteen.

Fidel laat zien, wat hij kan.

Den volgenden dag wilde Karel de proef op de som nemen, of Fidel de les van gisteren onthouden had en toonen zou gaarne te gehoorzamen.

‘Karel,’ zoo sprak zijn vader, ‘je moet mij eens gauw een brief naar de post brengen, eer de bus geleege wordt.’

‘Mag ik Fidel medenemen, vader?’

‘Jawel, als jij je op weg naar de post maar nergens ophoudt. Op de terugreis kan je zoo langzaam loopen, als je wilt.’

Dat leek Karel, Nu kon Fidel naar hartelust mededragen. Even buiten 't hek zeide de knaap, terwijl hij zijn wandelstok aan zij mond bracht, tot zijn hond: ‘Fidel, Fidel, daar gaat hij!’ ‘Waf! waf!’ zoo klonk 't, en de hond sprong tegen den arm zijns jongen meesters op. Met een krachtigen zwaai slingerde hij eensklaps den stok verre van zich. Als een pijl uit den boog vloog Fidel nu 't weggeworpen voorwerp na, greep 't in zijn bek op en bleef staan kijken als om te vragen: ‘Wat is nu van je dienst, Karel?’

‘Apport, hier!’ zoo luidde 't bevel - en de trouwe viervoeter was in een ommezien terug.

Nu klopte Karel hem met vriendelijke woorden tegen den kop en stak hem zoo in de hoogte, dat 't inderdaad maar heel gelukkig was, dat Fidel tot 't hondengeslacht behoorde. Kinderen kunnen gewoonlijk niet tegen lof en maken er maar al te vaak misbruik van.

‘Hoor eens, Fidel, omdat je nu zoo gehoorzaam aan mij bevel geweest bent, moogt ge met mij naar 't dorp draven, en als wij dan den brief op de post hebben gedaan, gaan wij spelen.’

‘Waf! waf!’ zei de hond, als om zijne vreugde over dit besluit te kennen te geven. Karel bracht den brief in verzekerde bewaring, Fidel greep weer den stok op, en nu ging 't in één adem dorpwaarts. 't Was goed, dat zij er waren, want de knaap kon niet meer en moest bekennen, dat zijn hond hem in 't loopen verre de baas af was. Karel zette zich eerst eene wijle neer om te rusten. Inmiddels voegden zich een paar schooljongens bij hem.

‘Is dat nu die hond, die niet meer van jou vandaan wilde?’ zei een van hen.

‘Ja,’ sprak Karel.

‘t Is waarlijk een mooi dier, wat heeft hij mooie ooren en een harigen staart!’
vervolgde de eerste.

‘t Is net of ik hem wel meer gezien heb,’ viel de andere jonge dorpeling in.

‘Zoo!-maar nu is hij van mij, en niemand kan hem meer terugkrijgen,’ zei Karel.

‘Kan hij kunstjes?’ vroeg de eerste spreker.

‘Of hij die kan, wel honderd!’ hernam Karel zonder op 't oogenblik, goed te weten, hoeveel honderd is.

‘Wil je ereis een zien, dat heb ik hem pas geleerd,’ ging Karel onmiddellijk voort.

‘Ja!’ riepen beiden te gelijk.

‘Kom hier, Fidel, en laat dien jongens eens zien, wat je kan.’

De hond had niet veel zin; want er waren niet ver van hem een paar vrienden, met wie hij eens gaarne wilde kennis maken of de kennismaking vernieuwen. Hij stond herhaaldelijk stil en blafte als een stout kind, dat lang niet tevreden is over 't bevel zijner ouders.

‘Dadelijk hier! Fidel,’ klonk 't weer, en eindelijk kwam de hond met loome schreden nader.

Op eens riep Karel:

‘Wat zweet hij! wat zweet hij, Fidel!’

Verbeeld u, mijn lezer, den schrik van een der jongens, toen de hond hem onverwachts op den rug sprong, hem de pet van 't hoofd haalde en die uit zijn bek wegslingerde.

De jeugdige dorpeling stond zoo verbluft te kijken, dat hijzelf niet wist, was er met hem gebeurd was. Karel en de anderen schaterden van 't lachen, en eerst een poosje later, toen de verschrikte knaap van zijne verbazing zich hersteld had, begon hij ook te lachen en zocht in 't volgende oogenblik zijne pet op.

‘Zoo iets heb ik van een hond nog nooit gezien! weet ik, wat er met mij voorviel,’ zeide deze, ‘heb jij hem dat geleerd?’

‘Ik begrijp niet goed,’ sprak de andere boerenjongen heel onnoozel, ‘waarom de hond je pet afgrijpt, als je hem toeroept: wat zweet hij!’

‘Dat is niet slim van je,’ zeide Karel. ‘Als je bezweet bent, doet 't je dans niet goed, als jij je pet afneemt; welnu, dien dienst bewijst je nu mijn Fidel.’

‘t Is recht aardig,’ spraken beiden.

Karel wilde Fidel nog een toertje laten doen, maar eensklaps kreeg hij zijn vaders knecht in 't oog, die zeker eens kwam onderzoeken, of de brief wel goed en zeker op de post gekomen was.

't Spijt mij, dat je dezen keer
Mij veel reden geeft alweer
Over jou te klagen.
Ik ontzeg je straks mijn schoot,
En in plaats van boterbrood
Krijg j' een goed pak slagen.

Karel bemerkt, dat Fidel zijne stoutheid nog niet verleerd is.

Eenigen tijd later ontmoette Karel weer den boerenjongen, op wien Fidel zijne kunst had toegepast.

‘Laat nu je hond nog ereis iets doen, Karel,’ vraagde deze vriendelijk.

‘t Schijnt je niet afgeschrikt te hebben,’ sprak Karel.

‘Zou je dan denken, dat 'k bang voor je hond was?’

‘Dat behoeft ook niemand te zijn, want hij is de goedheid zelve,’ zei Karel, Fidels kop streelende, ‘laat ons nu ereis zien, hoe de bedelaar doet.’

Fidel had echter meer lust, om met zijn meester te stoeien dan om kunstjes te maken. Hij sprong derhalve tegen hem op en deed, alsof hij de vraag niet verstaan had.

‘Ja ja, Fidel, straks gaan wij spelen, maar nu moet je eerst doen, wat Karel zegt. Kijk mij eens aan, Fidel!’

De hond keek zijn jongen meester strak in 't gelaat.

‘Hoe doet de bedelaar?’ herhaalde Karel.

Onmiddellijk plaatste de hond zich aan den kant van den weg op zijne achterpooten, hield zijn kop op zijde, als om bij anderen medelijden op te wekken, en stak zijn rechterpoot uit om een aalmoes te ontvangen. Dat deed hij zoo natuurlijk, dat men inderdaad gelooven zou, dat 't een kind was in eene hondengedaante.

‘Je zoudt hem waarlijk een cent geven,’ zei de boerenjongen buiten zichzelve van verwondering. ‘Je hond heeft zeker verstand?’

‘Wel neen,’ zei Karel, ‘maar 't heeft heel wat moeite gekost, om hem dat te leeren, nu zal ik je nog iets laten zien, dat kan hij ook zoo goed!’

Eerst streelde Karel hem over den kop, klopte hem vriendelijk op zijn rug en zeide:

‘Fidel, dat heb je mooi gedaan, ge hebt 't er meesterlijk van afgebracht, maar die jongen twijfelt er aan, of ge wel meer kunt. Dat weet ge

immers wel beter? Weet je, wat ook zoo aardig is? Hoe doet de zangmeester?’

't Was, alsof de hond verstaan had, welken lof men hem toezwaaide; want hij stak kop en ooren op, keek den boerenknaap ietwat trotsch aan en liep weer naar 'tzelfde plekje aan den weg van zoo even. Daar zette hij zich weer neder, maar nu hield hij fier en gebiedend den kop op. En terwijl hij links en rechts zijne bliken wierp, sloeg hij met zijn rechterpoot de maat. Dar klonk 't hondenlied: ‘waf! waf! waf!’

De jeugdige dorpeling was er zoo over uit, dat hij Karel misgunde zoo'n wijs beest te bezitten. Hij had vroeger ook een hond gehad, maar die was gelukkig gestorven; want die kon of wilde niets leeren.

't Was geducht jammer, dat Fidel nu en dan zulke leelijke kuren had. Hij kon soms zoo koppig en stout wezen, dat er niets met hem was aan te vangen. En inderdaad zulke buien had hij vaak, als Karel in gezelschap van vriendjes of vriendinnetjes was. 't Scheen, alsof hij dan jaloersch was.

Op zekeren namiddag bevond Frits, 't zoontje van den dominee, zich bij Karel, en deze opperde 't denkbeeld, om vlinders te gaan vangen. Dit vond Frits prettig. Karel haalde dadelijk zijn net en zijne vlinderdoos, en Fidel mocht mede. Wat gromde de hond toch; waarom blafte hij zoo tegen Frits? Of hij het niet begrepen had op de lange gekrulde haren en 't groote hooge hoofddekse van 't knaapje, dan of 't knaapje hem te bonte kleeren aanhad, dat weet ik niet, maar hij was lastig en stout. Karel merkte dit al heel gauw; want nauwelijks waren de jongens bij 't hek achter 't weiland, waar honderden veelkleurige vlinders zich plachten te vereenigen, of de booze Fidel stelde zich ten doel de jacht te verijdelen. Zoodra Karel zijne kans schoon zag, om onder een zwerm kapellen een goeden slag te slaan, dan maakte de hond zoo'n vreeselijk misbaar, vloog als een dolle en blafte, alsof er twintig honden allen om strijd aan 't blaffen waren. Al verscheidene malen was dit geschied, eer Karel begreep, dat Fidel 't opzettelijk deed. Maar toen ook was Karel boos en riep hem voor zich.

‘Waarom ben je nu weer stout?’ vraagde de jongen, ‘gun je Frits en mij niet een mooien vlinder te vangen?’

Fidel nam eene dreigende houding aan, liet zijne ooren hangen en stak zijne tong uit.

‘Hoe! wat! durf je nog groote oogen opzetten en je tong uitsteken. Toon je onverschilligheid, als je kwaad gedaan hebt? Scheer je weg, ik zal je te huis wel vinden.’

Fidel bleef een oogenblik stilstaan, toen naderde hij Karel en lekte hem de handen, alsof hij berouw gevoelde en vergeving wilde vragen. Hij zette zich vervolgens stilletjes bij 't hek neer en liet de kinderen naar hartelust vlinders vangen.

Karel zag het spel der stoeiers
Eerst nog met genoeg aan,
Toen 't in vechten ging ontaarden,
Liet hij den niet meer begaan.
'Daadlijk hier,' zoo sprak hij, 'stouterd!
Dat nu heb je van 't gestoei,
O zoo licht komt nijd in 't spelen,
En men wordt een vechter, foei!'

Stoeien wordt licht vechten.

Hoe blij was Karel, toen hij eens bij 't hondenhok kwam en zag, dat Fidel moeder was geworden van een paar lieve kleintjes. In vervoering van vreugde snelde hij naar zijn vader en deelde hem 't heuglijke nieuws meede. Deze hield zich, alsof hij er niets van wist, en zeide: ‘Luister eens, Karel, nu moet je in de eerste dagen je hond rustig in zijn hok laten. Hij heeft 't zoo druk in zijn huishouden, dat hij geen tijd voor jou heeft. Nu moet hij als eene goede moeder voor zijne kleintjes zorgen: maak maar, dat er genoeg eten en drinken is, en zijn huis er rein en proper uitziet, dan zal hij zeer dankbaar zijn, en des te meer vriendelijkheid bewijst hij je later.’

Eenige dagen daarna mocht de kleine Marie ook eens naar Fidel en hare kleintjes zien. Hoe groot was de verbazing van 't meisje en ook die van Karel, toen zij zagen, dat Fidel 't hok verlaten had en zijne kindertjes liet rond huppelen. Blijkbaar was de moeder in haar schik, dat men in haar geluk belang kwam stellen, en al kon zij slechts blaffen, toch begreep Karel, dat zij daarmede haar dank wilde betuigen.

‘Kijk, Marie,’ sprak hij tot zijn zusje, op Fidel wijzende, ‘hoe blij mijn hond is, dat hij moeder is. Gerust, hij is er trotsch op.’

‘Zijn dat nu hare kindertjes?’

‘Zeker, Marie.’

‘Hoe heeten zij?’

‘Ik heb ze nog geen namen gegeven. Vind je Victor en Julie geen mooie namen?’

‘Een moet er ook Fidel heeten. Dan heb jij den grooten, en de kleine is voor mij.’

‘Daar zullen we nog eens over denken, Marie.’

's Middags liet vader 't rijtuig inspannen, en de kinderen mochten naar hun oom rijden, om daar 't overige van den schoonen dag door te brengen. Dat was een prettig uitstapje. Karel was daar graag, niet zoozeer om de buitenplaats, want die van zijn vader was veel schooner en fraaier gelegen, als wel om de boerderij, die er bij lag, en waarin kaas en boter gemaakt werden. Dan waren er koeien, varkens, konjinen, kippen, een bok, mar ook een klein, dik en aardig hondje, dat insgelijks Fidel heette. In geen weken

hadden de kinderen hunne familie bezocht; want hunne tante was ernstig ongesteld geweest en had veel rust moeten hebben. Nu zij aan de beterhand was en naar Karel en Marie verlangde, zou een onverwacht bezoek van hen haar bijzonder aangenaam zijn. En dat was werkelijk zoo. Tante was recht in haar schik, en 't valt licht te begrijpen, dat 't beste dien dag hun deel was, en de goede dame hun alles liet doen, wat zij wilden. Nadat zij eene geruime poos bij tante hadden doorgebracht, gingen de kinderen eens de ronde doen. Natuurlijk moest tantes Fidel ook mede. Eerst ging 't op de boerderij aan; daar was leven en vertier en zeer veel te zien. Dat boter- en kaasmaken zou Karel toch wel bevallen. Even mocht hij op zijn dringend verzoek aan de pers en aan de karnton staan! Toen naar den koestal. Daar was ook de bok, dien Karel en Marie in geen tij gezien hadden. Niet zoodra waren zij den hoek van den stal omgedraaid, of daar trof hun oog een vreemd tooneel. Daar zagen zij Fidel in een strijd gewikkeld met eene poes, zeker van den boer, die op de hoeve woonde, en den bok, die uit nieuwsgierigheid, hoe 't gevecht zou afloopen, in zijn hok op zijne achterpooten was gaan staan en zijn kop er buiten had gestoken. Fidel was schijnbaar aan de winnende hand, tenminste de poes lag onder, en Fidel had haar geducht onder den nek beet. Karel kwam juist van pas, om een onheil te verhoeden.

‘Wel foei, Fidel, wat moet dat beduiden? Wil je wel eens gauw maken, dat je hier komt?’ riep Karel een stok opgrijpende, die daar voor de hand lag.

De verwoede vechtersbaas deed, alsof hij niets hoorde.

‘Hier, zeg ik je, of ik zal je leeren!’

‘o Karel, scheid ze toch van elkaar, anders bijt Fidel de arme poes dood,’ zei Marie beangst

Nog hoorde de hond niet. Maar nu werd Karel boos, en toen hij met zijn stok nader kwam, liet Fidel los en liep weg, terwijl de poes in een oogwenk verdwenen was. Een oogenblik later kwam de hond terug, en nu las Karel hem geducht de les.

't Scheen geholpen te hebben; want toen Karel en Marie tegen den avond weer instapten, om naar huis te rijden, zaten poes en hond heel vertrouwelijk bij elkander naar 't vertrekken van 't rijtuig te kijken.

Was nu en dan Fidel heel dom,
't Was toch een aardig beest,
Al wat hij wist, dat deed hij ook
Heel vlug en blij van geest.
Wat deed hij voor zijn lever niet,
Dat Karel bij zich had!
Nu danste hij, dan zat hij op,
Of sprong in 't groote bad.

Karels groote smart verkeert in vreugde.

Een geruimen tijd was sinds 't uitstapje naar tante verlopen. Karel had daarin treurige uren doorgebracht. Op zekeren dag zag hij, dat zijn Fidel ziek was. Hij weigerde uit zijn hok te komen; voor 't eten en drinken, dat hem voorgezet werd, bedankte hij, en zijne flauwe oogen toonden 't duidelijk aan, dat hij verre van gezond was. Karels vader liet den veearts komen, en deze gaf al dadelijk weinig hoop op herstel. Toch wendde hij dadelijk pogingen aan, om deze ziekte, die voor honden gewoonlijk doodelijk was, te keeren. Maar de beste verpleging bleek niet in staat te zijn, Fidel van den dood te redden. Na een verschrikkelijk lijden van ettelijke dagen stierf hij. Dat treurig verlies ging allen huisgenooten ter harte, maar 't meest Karel. Hij was diepbedroefd en liet zich bijna niet troosten. Op den dag der begrafenis vooral kende zijne smart geen grenzen. Met de jongens, die Fidel goed gekend hadden, begaf hij zich aan de zijde zijns vaders naar den grafkuil, die aan 't einde van den tuin tot eene rustplaats voor 't goede dier gedolven was. Daar werd hij teraarde besteld, en de tuinman zette er in aller bijzijn een treurwilg bij, om steeds 't plekje te herkennen, waar de goede Fidel lag. Weken achtereen richtte Karel dag aan dag er met droevig gelaat zijne schreden heen. Maar gelukkig sleet de tijd zijne smart, en Karel vond in de lieve kleinen van Fidel eenige vergoeding in zijn leed. De kleine hondjes, Victor en Fidel geheeten, groeiden voorspoedig en kloek op, maar waren in menig opzicht 't evenbeeld van hunne moeder niet. De jonge Fidel was hardleers; en Victor, van wien ik u later wat vertellen zal, was niet gemakkelijk van humeur. Als de moeder voorheen een kunstje moest leeren, was zij er spoedig achter, maar van Karel werd geduld vereischt, om er bij den jongen Fidel iets aardigs in te werken. Trouwe en gehoorzaam was hij evenwel, veel trouwer en gehoorzamer dan de oude Fidel ooit geweest was. Op eene wandeling kwam Karel bij een vrij sterken wind over de brug van de vaart, die voor een gedeelte langs 't dorp, waar hij woonde, liep. Eene windvlaag onderschepte zijn hoed, en daar

ging hij te water. Zonder weifelen vloog Fidel naar den waterkant, zwom naar den drenkeling, greep hem stevig in den bek, en bereikte binnen weinige oogenblikken den oever. Dit was alles zoo snel geschied, dat de knaap er over verbaasd stond en bijna geen woord uit kon. Een anderen keer was Karel met hem op de markt in 't dorp, was een tal van zijne vrienden bijeen waren. Hoewel hij veel lust gevoelde, om hen eens even te groeten, dorst hij toch zijn meester niet verlaten. Hij keek dezen nu en dan wel vragend aan, alsof hij zeggen wilde: mag ik eens even gaan, maar hij had toch den moed niet stil weg te loopen. Eindelijk toen hij zag, dat zij al blaffend en keffend aan 't stoeien geraakten, kon hij de begeerte geen wederstand bieden en vloog heimelijk weg. Maar in 'tzelfde oogenblik klonk Karels stem: hier! Fidel. Onmiddellijk maakte deze rechtsomkeer en in een tel was hij terug. 't Jonge beest wist daardoor 't hart van zijn meester te stelen, en deze zag dientengevolge heel veel minder goede eigenschappen door de vingers. 't Was dan ook trouwens maar een hond!

Na verloop van eenigen tijd kon hij al heel aardig wat kunstjes. Men had even tegen hem te zeggen: 'Hoe doen de boeren, als zij dronken zijn,' of daar ging hij in waggelenden gang en met zwaaienden kop voorwaarts. 't Was waarlijk allergrappigst om te zien, als Karel kommandeerde: 'Fidel! dans eens voor de menschen.' Dan plaatste hij zich op zijne achterpooten en begon zeer regelmatig voort te huppelen, en in 't rond te draaien. Hij hield dan zijn lichaam zoo gestrekt, dat 't inderdaad onbegrijpelijk was, hoe hij 't zoo lang uit kon houden.

Eens wandelde Karel met Marie in gezelschap van Fidel, terwijl Victor huisarrest had. Terwijl Marie bezig was aan den kant van den weg een fraaien ruiker te schikken, speelde Karel met den hond naar hartelust.

Op eens zeide de jongen tot zijn zusje: 'Marie, wil je eens zien, wat voor luchtspringer onze maat is? 't Zal niet veel schelen, of hij springt in eene vaart over dit hek.'

'Kom, kom, hij zal 't wel laten. Dit hek, hoe hoog is 't wel niet?' sprak Marie tamelijk ongeloovig.

'Waarom wed je, dat hij wel twee el hoog springt?'

'In eens?'

'Neen, langzamerhand. Ik begin eerst laag bij den grond, en dan van lieverlede hoe langer hoe hooger.'

'Ik wil 't toch wel eens zien,' zei Marie.

En waar lijk Fidel toonde, dat hij flinke luchtsprongen maken kon, hoewel Karel 't met de hoogte van twee el niet zoo nauw nam.

Als Karel ter jacht ging zijn hond moest dan mee,
Hij kon zonder hem niets beginnen,
Hoe kreeg hij, als 't schot uiterst goed was gelukt,
Een haasje of een patrijsje binnen?
Vraagt Karel maar niet eens, als gij hem ontmoet,
Of *hij* u zijn hond wil verkoopen,
Voor niets van de wereld gaf hij u dat beest,
Al zou dat ook schatten beloop.

Iets over Victor, die voor Fidel 't huis moet verlaten.

Victor, den broeder van Fidel, heb ik u immers gezegd, waarde lezer, was niet gemakkelijk van humeur. Als hij zijn zin niet kreeg, was er niets met hem te beginnen. Karel had hem o.a. geleerd voor Maries bierwagentje te loopen. Geen grooter genot voor de kleine, als zij Victor, die meer in 't bijzonder haar hond heeten mocht, voor 't wagentje, beladen met tonnen, kon spannen en mennen. Had hij evenwel een boozen luim, dan was hij zelfs met een lekker hapje niet te bewegen Maries wil te doen. Natuurlijk deed dit 't goede kind veel verdriet. Maar of zij hem smeekte of luide schreide, hij gaf noch om 't eene noch om 't andere. Stokstijf bleef hij voor 't wagentje staan, en blafte, alsof hem iets mankeerde.

Op zekeren keer spande Marie hem weer in, en toe zij hem aan zette om te trekken, begon hij te hoesten en een bedroefd gezicht te zetten.

‘Zou Victor niet goed zijn?’ vroegde Marie aan haar broeder. ‘Hij hoest zoo erg.’

Karel kwam er bij. Nu begon hij nog meer te hoesten, zoodat Karel medelijdend werd en zeide: ‘Ik zal hem maar stilletjes naar zijn hok laten gaan; want hij is veel te erg verkouden.’

Niet zoodra was hij in vrijheid, of hij vloog weg, en wat men niet meer hoorde, was 't hoesten van Victor, Zijne bui was in eens bedaard. Dit wekte eenigen argwaan. Den volgenden dag kwam 't wagentje opnieuw voor den dag, en nauwelijks kreeg Victor er de lucht van, dat 't om hem te doen was, of hij begon weer allererbarmelijkst te hoesten. Nog kon Karel niet gelooven, dat dit een streek van Victor kon zijn, om van 't trekken af te komen. Maar twee dagen later, gedurende welken tijd hij van de verkoudheid van 't dier niets gemerkt had, zette hij hem met ruwe hand voor 't wagentje, en nu hadt gij 't eens moeten hooren, hoe hij te werk ging. Karel deed evenwel, alsof hij er niets om gaf en ging met 't inspannen kalm voort. Nog altijd hoestte Victor, en toe hij merkte, dat zijne pogingen vruchteloos waren, onderwierp hij zich aan zijn lot en trok tot grot genot van Marie 't wagentje voort, dat dagen achtereen ongebruikt had gestaan. Zulke streken streken heeft zelfs

een hond, om zich aan 't werk, waarin hij geen zin heeft, te onttrekken!

't Liefst wat hij deed, was rondloopen en vliegen, waarheen 't hem behaagde. Als Karel met zijn handboog bij hem kwam, dan begon hij al tegen hem op te springen en van blijdschap te blaffen. Dat was nu eerst een spel, waarin hij lust had. Dan kon hij draven en vliegen. Als hij had kunnen spreken, dat zou hij gezegd hebben: 'Van niets houd ik meer dan van jagen.'

'Ik vind 't niet prettig, dat Victor zoo is, Karel,' sprak Marie, toen zij eens met haar schopje uitgegaan was, om in den grond te werken. 'Kijk, nu kan men 't hem aanzien, dat hij plezier heeft; als hij met mij kalm kan spelen, is hij zoo vervelend mogelijk.'

'Ja, Marie, ik geef je gelijk, 't is een stoute hond, hij is niet aardig jegens jou.'

'Ik zal pa maar zeggen, dat deze hem wegdoet. Ik wil geen hond meer hebben, en gij hebt aan Fidel genoeg.'

'Wij zullen nog eens wachten, hij kan wellicht nog veranderen,' besloot Karel.

Karel zag 't nog eens weken aan, maar wie veranderde, Victor niet. Hij werd geen haar beter. Telkens hoorden vader en moeder er van Marie klachten over, en toen Victor eens in eene booze bui de kleine meid gebeten had, moest hij op staanden voet den deur uit. De beet bleek niet gevaarlijk, maar toch beval Maries vader aan den tuinman hem weg te doen. Deze bracht hem een uur ver bij een zijner bloedverwanten, die hem wel klein zou maken. Fidel bleef nu alleen en werd aller lieveling. Toen eens Marie hem voor haar wagentje mocht spannen, liep hij er zoo lief en gedwee voor, dat zij niet den minsten spijt gevoelde, Victor niet meer te hebben. En Karel hield dol veel van zijn hond. Eens kwam zijn oom bij hem en zeide:

'Mijn jongen, mag ik je Fidel, dan krijg jij er een bok voor?'

'Dank u, oom, al wou u er mij twee bokken met een wagentje voor geven.'

'Dat meen je niet, Karel?'

'Jawel, oom. Trouwer en gehoorzamer, zachtzinniger en liever dier is geen bok. Ik heb zijne moeder liefgehad, en van hem houd ik bijna evenveel, zoodat ik voor geen geld van de wereld hem wegdoe.'

Karel is nu een jongeling geworden, en zijn Fidel natuurlijk een dagje ouder, maar nog altijd zijn zij zoo innig en trouw aan elkander verbonden als voorheen.